

A Fővárosi Ítéltábla a Hemrichné dr. Bagyinka Éva Györgyi kamarai jogtanácsos és dr. Szalók Ádám kamarai jogtanácsos (cím1) által képviselt felperes1 (cím2) felperesnek – a Szkalka Ügyvédi Iroda (cím3; ügyintéző: dr. Szkalka Tamás ügyvéd) által képviselt alperes1 (cím4) I. rendű és a alperes2 (cím5) II. rendű alperesek ellen gazdasági társaság tagjának, tulajdonosának mögöttes felelőssége megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2022. december 8-án kelt 26.G.40.565/2022/10. számú ítélete ellen a felperes 12. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és megállapítja, hogy az alperesek korlátlanul és egyetemlegesen felelnek a felperesnek a cég1 „kényszertörlesztés alatt” céggel szemben fennálló 31.297.000 (harmincegymillió-kétszázkilencvenhétezer) forint összegű kielégítetlen követelése erejéig.

Kötelezi az alpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen a felperesnek a felperes Magyar Államkincstárnál vezetett 10032000-01079108-00000000 számú számlájára 15 (tizenöt) napon belül 31.297.000 (harmincegymillió-kétszázkilencvenhétezer) forintot, valamint a felperes Magyar Államkincstárnál vezetett 10023002-00299389-00000000 számú számlájára 1.708.365 (egymillió-hétszáznyolcezer-háromszázhatvanöt) forint együttes első- és másodfokú perköltséget, továbbá az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 (hatvan) napon belül 4.000.000 (négymillió) forint le nem rótt kereseti és fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a Fővárosi Törvényszék Cégbírósága a 2019. október 21. napján közzétett Cgt.01-19-021578/2. számú végzésével elrendelte a cég1 kényszertörlesztési eljárásának megindítását. Az I. rendű alperes a cég alapításától, 2018. július 27. napjától 2019. április 4. napjáig volt önálló képviseleti joggal bíró vezető tisztségviselője és tagja a társaságnak. A II. rendű alperes 2018. július 27. napjától 2019. április 4. napjáig volt tagja a társaságnak. Az alperesek 2019. április 4. napján a cég1-

ben meglévő, 3 millió forint névértékű üzletrészeiket átruházták a perben nem szereplő vevő vevő részére. A felperes mint hitelező törvényes határidőn belül 2020. január 23. napján követelést jelentett be a Fővárosi Törvényszék Cégbíróságánál, amelyet utóbb 47.903.000 forintra módosított.

[2] A felperes a társaságnál több ellenőrzést folytatott, amelyek közül 3 ellenőrzés adóhatósági megállapítással zárult. A 2018. szeptember 1-től 2018. november 30-ig terjedő időszakra vonatkozó ellenőrzések az adózó terhére összesen 31.198.000 forint adókülönbözetet állapítottak meg, az adóhiány összege után 15.598.000 forint adóbírságot, valamint 408.000 forint késedelmi pótlékot állapítottak meg. Az adóhatóság megállapította, hogy a cég1. vizsgált időszakra vonatkozó áfa bevallásában szereplő, a cég3. és cég4. által reklámtevékenységről kiállított számlák fiktívek, mivel a nevezett társaságok reklámtevékenységet nem végeztek, a szolgáltatás nyújtásához szükséges személyi és tárgyi feltételekkel sem rendelkeztek. A számlákon szereplő gazdasági események a számlán feltüntetett felek között a bizonylatolt módon nem történtek meg, ekként a kiállított számlák hiteltelenek.

[3] A felperes a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 118/A. § (3) bekezdésére alapított keresetében kérte, hogy a bíróság egyetemlegesen kötelezze I. és II. rendű alperest mint a kénysztörlési eljárásban cégjegyzékből törölt cég1 tagjait a társaság megszűnését követően kielégítetlenül maradt 31.297.000 forint tartozás megfizetésére. Kérte továbbá a perrel felmerült költségei megtérítését is.

[4] Az alperesek érdemi ellenkérelmükben kérték a kereset elutasítását, a felperes perköltségben való marasztalását. Hangsúlyozták, hogy az adóhatósági vizsgálatot elrendelő megbízólevél az üzletrészek átruházását követően lett kézbesítve, vagyis arról az alperesek nem szereztek tudomást. Az alperesek az üzletrészeiket jóhiszeműen értékesítették, felelősségük a Ctv. 118/A. §-a alapján nem állapítható meg.

[5] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest az alperesek perköltségének viselésére. Indokolása szerint az elsőfokú bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az alperesek a korlátolt tagi felelősségükkel a tagsági jogviszonyuk alatt visszaéltek-e vagy sem, illetőleg, hogy a részesedésük átruházásakor rosszhiszeműek voltak-e vagy sem. Megállapította, hogy a perben nem volt vitatott, hogy a Fővárosi Törvényszék által bejegyzett cég1. 2018. július 17-én alakult, annak tagjai az I. és II. rendű alperesek, míg ügyvezetője az I. rendű alperes volt. Az sem volt vitás, hogy az alperesek az üzletrészüket 2019. április 4. napján értékesítették a perben nem szereplő vevő részére, illetve hogy a társaság 2019. november 29. napjától kénysztörlési eljárás alatt állt, majd 2021. november 26. napján törölték, és a felperes mint hitelező a követelését törvényes határidőn belül bejelentette.

[6] Az elsőfokú bíróság a Ctv. 118/A. §-ára utalással kifejtette, hogy a perben a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 260. § (1) bekezdése szerint a felperesnek kellett bizonyítania azt, hogy az I. és II. rendű alperes részesedésének átruházásakor rosszhiszemű volt. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a cégadatok is alátámasztják azt a felperesi tényállítást, hogy a cég3 és a cég4 tevékenységi körében reklámtevékenységet nem jelölt meg. Azt ugyanakkor maga felperes is megállapította az adóellenőrzés során, hogy a hivatkozott számlákon feltüntetett szolgáltatás teljesült. Ebből következően a felperes hivatkozásával ellentétben az alpereseknek a tagságuk idején nem kellett tudomással bírniuk arról, hogy valótlán adattartalmú számlák alapján helyeztek levonásba általános forgalmi adót. Az elsőfokú bíróság szerint az I. rendű alperest mint ügyvezetőt, illetve a II. rendű alperest mint az ügyvezető meghatalmazásával eljáró tagot a ténylegesen elvégzett tevékenység alapján csak a kiállított számla elfogadásával és annak megtérítésével kapcsolatos kötelezettség terhelte. Olyan kötelezettségük az alpereseknek nem volt, hogy a számla kibocsátóját ellenőrizték abból a szempontból, hogy az általa elvégzett tevékenység vonatkozásában jogosult-e a számlát kibocsátani vagy sem. Ebből következően az alpereseknek nem kellett tudniuk arról, hogy a számla kibocsátója adójogi szempontból fiktív számlákat állított ki. Az elsőfokú bíróság szerint a rendelkezésre álló adatok alapján csak azt lehetett megállapítani, hogy az adós társaság a számlákat befogadta, arra azonban, hogy az alperesek tudtak arról, hogy a számlák fiktívek, a perben semmilyen bizonyíték nem állt rendelkezésre, a felperes erre nézve a konkrét tényelőadást sem tett.

[7] Az I. és II. rendű alperes személyes meghallgatásakor előadta, hogy a sportrendezvény lebonyolításához több alvállalkozót is igénybe vettek, akik további megbízottakkal végeztették el tevékenységüket. Az alperesek a felperes hivatkozásával szemben nem láthatták előre azt, hogy az adós társaság e szerződések kapcsán adóellenőrzési eljárás alanya lesz, illetve hogy ezen eljárás alapján az adóhatóság jogszabálysértést állapít meg.

[8] A felperes igazolta, hogy a jogkövetési vizsgálatra vonatkozó értesítések jegyzőkönyveinek kézbesítése sikeresen megtörtént az üzletrész átruházást megelőzően, ekként annak tartalmáról az alpereseknek tudomással kellett bírniuk, ugyanakkor a megbízólevelek és az adóellenőrzésről szóló értesítés átvételére az átruházást követően került sor. Az alperesek alappal hivatkoztak arra, hogy nincs olyan jogszabályi követelmény, amely az átruházást megelőzően a cég tárhelyére küldött küldemények ellenőrzésére vagy letöltésére vonatkozna. Az alperesek arra is helytállóan hivatkoztak, hogy a cég tárhelyét a könyvelő kezelte, mert a perben nem merült fel bizonyíték arra nézve, hogy e tényelőadás a valóságnak ne felelne meg.

[9] A II. rendű alperes azt is előadta, hogy a rendelkezésére álló valamennyi cégiratot a könyvelőtől kikérte és azt a vevő részére átadta, amelyet az üzletrész adásvételi szerződés 4. pontja is alátámaszt. A felperes az okiratok átadásának teljességét vitatta, e körben előadását azonban bizonyítékokkal nem támasztotta alá. A perbeli adatok nem utaltak arra, hogy az átadott okiratok hiányosak lettek volna.

[10] A felperes azt az állítását sem tudta bizonyítani, hogy az alperesek a részesedésük átruházásakor nem kellő körültekintéssel jártak el a vevő személyének kiválasztása során. Az alperesek személyes meghallgatásuk alkalmával előadták, hogy szándékuk a cég átruházására irányult, a vevőt hirdetés útján találták meg, akinek szándéka a cég további működtetése volt. Az átruházást követően a korábbi tagoknak a cég működésére ráhatása nem lehetett, az alpereseknek hitelezőkről sem volt tudomása.

[11] A felperes alaptalanul hivatkozott a céltartalék képzés és közbeni mérleg közzétételének hiányára, mivel az alpereseket ilyen jogszabályi kötelezettség nem terhelte. A felperes által hivatkozott Kúriai határozat a perbeli esetben a tényállás eltérése miatt nem alkalmazható. Az átruházás időpontjában az alpereseknek nem kellett tudomással rendelkezni arról, hogy a társaságnak rövidesen nagy összegű visszafizetési kötelezettsége válik esedékessé.

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelemnek megfelelően annak megállapítását, hogy az alperesek korlátlanul felelnek a felperes mint a cég1. hitelezőjének kielégítetlen követelése erejéig és kérte az alperesek egyetemleges kötelezését 31.297.000 forint tartozás megfizetésére. Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását. Kérte az alperesek első- és másodfokú perkielégítésben való marasztalását. A fellebbezési kérelmét a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontjaira, 383. § (1) és (3) bekezdésére, a 384. § (2) bekezdésére, 381. §-ára, továbbá a 369. § (1) bekezdésére alapította. A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő, a döntés megalapozatlan. A megállapított tényállás iratellenes és hiányos, a bizonyítékok mérlegelése okszerűtlen, ellentétes a logika szabályaival, illetve az elsőfokú bíróság megsértette indokolási kötelezettségét, továbbá a Pp. 265. § (1) bekezdésében szabályozott bizonyítási érdeket tévesen alkalmazta.

[13] A felperes előadta, hogy a kereseti kérelmét a Ctv. 118/A. § (3) bekezdésére alapította, amelyre tekintettel a perben a felperesnek kellett bizonyítania, hogy a perbeli céget kényszerítő eljárással a Cégbíróság törölte a cégjegyzékből, a törlést megelőző három éven belül ruházták át részesedésüket az alperesek, illetve hogy a részesedés átruházásakor a tagok rosszhiszeműen jártak el. A Ctv. hivatkozott rendelkezése értelmében az alperesek a felelősség megállapítása alól akkor mentesülnek, ha bizonyítják, hogy az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezői érdekek figyelembevételével jártak el. A felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek a cégjegyzék adataival, illetve a rosszhiszeműséget illetően okiratokkal tett eleget, míg az alperesek a jóhiszeműség és a hitelezői érdekek terén bizonyított tényállításokat nem tettek. A felperes kiemelte, hogy az alperesek a társaság megalakulásától kezdve fiktív adattartalmú számlák elfogadásával csökkentették a fizetendő áfa összegét, és ezzel a valóságtól eltérően kevesebb összegű tartozást mutattak ki a társaság könyveiben. Az önadózás elve alapján a perbeli cég1 maga állapította meg és vallotta be a fizetendő adó összegét, így fordulhatott elő, hogy az adóhatóság korábban olyan igazolást állított ki, amely szerint a társaságnak nem volt adótartozása. Az adóhatóság azonban az adóellenőrzés során megállapította, hogy a társaság nem a jogszabályoknak megfelelően működött, a társaság könyvelésében és adószámláján hiteltelen adatok voltak.

[14] Az alperesek tudtak arról, hogy a társasággal szemben a jogkövetési vizsgálat lezárult és adóellenőrzés indul. A jogkövetési vizsgálat jegyzőkönyvét 2019. március 26. napján átvették, abban pedig egyértelműen szerepel az adóellenőrzés megindításának ténye. Az adóhatóság az adóellenőrzésről szóló megbízólevelet 2019. március 27. napján küldte meg a társaság cégkapujára, azokat azonban az alperesek 2019. április 4. napjáig, azaz az átruházás időpontjáig nem nyitották meg. Az alperesek rosszhiszeműségét önmagában igazolja, hogy az üzletrészek vevőjét igazolt módon nem tájékoztatták a jogkövetési vizsgálat eredményéről és az adóellenőrzés megindulásáról sem. Ha az alperesek át is adták a társaság iratanyagát a vevőnek, az nem felelt meg a jogszabályi előírásoknak, mivel az iratok valótlan gazdasági eseményeket tartalmaztak. A Fővárosi Ítéltábla eseti döntése alapján a kielégítetlen hitelezői igénygel rendelkező adós társaság esetén a részesedését átruházni kívánó tagtól elvárható, hogy az üzletrészt arra a vevőre ruházza át, akinek elsődleges célja a hitelezői érdekek figyelembevételével a társaság további működtetése és a hitelezői igények kielégítése.

[15] A felperes álláspontja szerint az ítélet indokolása alapján az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló tényekből és bizonyítékokból téves következtetéseket vont le. A becsatolt végleges közigazgatási határozatok alapján megállapítást nyert, hogy az adós társaság a vizsgált időszakra vonatkozó bevallásában a cég3-tól és a cég4-től származó számlákat levonható adóként szerepeltette a bevallásában, azonban nem volt igazolható, hogy a nevezett társaságok ilyen tevékenységet végeztek, mivel a szolgáltatás nyújtásához szükséges személyi és tárgyi feltételekkel nem rendelkeztek, és ezek meglétét az alperesek sem ellenőrizték. Megállapítható, hogy az alvállalkozók nem végeztek a számlákon feltüntetett tevékenységet, az alvállalkozók bevonását semmilyen dokumentum nem támasztotta alá. A nevezett társaságok az áfa fizetésére vonatkozó kötelezettségüknek nem tettek eleget. A hatósági eljárásban megállapítást nyert, hogy a FitBalance rendezvény megvalósult, tehát a számlákon feltüntetett szolgáltatások teljesültek, azonban a szolgáltatásra vonatkozó megállapodások nem az adózó és a cég3, illetve a cég4 között jöttek létre. Ebből következően az 5/2016. (IX. 26.) KMK vélemény 2. pontjában ismertetett tényállás valósult meg, amelynek a cég1. passzív résztvevője volt. Ehhez képest az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az alpereseknek nem kellett tudomással bírniuk arról, hogy valótlan adattartalmú számlák alapján helyezték levonásba az áfát. Az elsőfokú bíróság nem tért ki arra, hogy miért vont le a Kúria jogi gyakorlatával és a hivatkozott KMK véleménnyel ellentétes következtetést. Az Európai Unió Bírósága esetjoga alapján az adókijátszás résztvevőjének kell tekinteni azt, aki áfa-csalásra irányuló ügyletben vesz részt. Passzívnak minősül az adózó magatartása, ha a másik adóalany által felkínált feltételeket, körülményeket az ügylet lebonyolítása során nem vizsgálja. Amennyiben az adózó tudott róla, illetve tudnia kellett arról, hogy az adókijátszás részesévé válik, adólevonási jogot nem gyakorolhat. Az elsőfokú bíróság tévesen következtetett arra, hogy a gazdasági esemény megvalósulása önmagában elegendő ahhoz, hogy az alperesek a felelősség alól mentesüljenek, mert nem volt elvárható az alperesektől, hogy a számla valódiságát ellenőrizzék. A hatósági eljárásban rögzített tanúvallomások alapján az alperesek nem tudtak nyilatkozni a vitatott gazdasági eseményekről, tényállásaik kimerültek abban, hogy a rendezvény megvalósult, de egyéb értékelhető tényállítást nem tettek, az üzleti partnerekről, illetve azok képviselőiről a bírósági meghallgatás során sem tudtak információt szolgáltatni. Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte azt a felperesi előadást, hogy a megjelölt gazdasági események megvalósulását nem vitatja,

mivel ebből nem következik, hogy a felperes ne vitatta volna az alperesek felelősségét a számlák hitelességének vizsgálatával és az adó elkerülésével kapcsolatban.

[16] Az elsőfokú bíróság teljes egészében iratellenesen állapította meg azt, hogy a perben nem állt volna rendelkezésre bizonyíték arra nézve, hogy az alperesek tudták, hogy fiktív számlákat fogadnak be. A felperes a per során konkrét tényelőadásokat tett azzal kapcsolatban, hogy az alperesek tudtak, vagy tudniuk kellett arról, hogy adókijátszásban vesznek részt, ha pedig a kellő körültekintést mulasztották el, vagyis nem úgy jártak el, ahogyan az általában elvárható, úgy a felelősségüket ez is megalapozza. Az alperesek a meghallgatásuk során a két alvállalkozóról sem tudtak egyértelműen nyilatkozni, az elsőfokú bíróság mégis kritika nélkül elfogadta, hogy több alvállalkozót is alkalmaztak. Az alvállalkozók igénybevételeből nem következik, hogy a társaság nem láthatja előre, hogy adókijátszásban vesz részt. Az alperesektől elvárható volt, csak olyan számlák után gyakorolják az adólevonási jogot, amelyek tartalmilag hitelesek.

[17] Az alperesek tudták, vagy tudniuk kellett, hogy adóellenőrzés indul olyan időszakra vonatkozóan, amelyben a társaság valótlan adattartalmú számlákat helyezett levonásba. Az alperesek a jogkövetési vizsgálatról szóló jegyzőkönyvet átvették, amelyben a vizsgálat megindításának ténye egyértelműen szerepel. A rendelkezésre álló bizonyítékokból arra vonható következtetés, hogy az alperesek előre láthatták, hogy az adós társaság a fiktív számlák befogadása miatt adóellenőrzési eljárás alanya lesz, amely eljárás során az adóhatóság jogszabálysértést fog megállapítani. Az alperesek ennek tudatában döntöttek az üzletrészek átruházása mellett. Önmagában az alperesek nyilatkozataiból levonható az a következtetés, hogy hitelezői érdekeket sértve, rosszhiszeműen jártak el az üzletrész átruházásakor. Ehhez képest nem perdöntő kérdés, hogy a számlákon szereplő szolgáltatások megvalósultak-e vagy sem, illetve az sem, hogy az alperesek előre láthatták-e az adóellenőrzések eredményeit. Az alperesek egybehangzóan adták elő, hogy a társaság szabályszerű kivezetése, azaz végelszámolás helyett döntöttek az üzletrészüket eladása mellett mivel a végelszámolás hosszú időt vett volna igénybe és fizetési kötelezettségeket is keletkeztethetett volna.

[18] A vevő személyének kiválasztásával kapcsolatban az alperesek semmilyen intézkedést nem tudtak említeni, amely a hitelezői érdekek figyelembevételét valószínűsíti. Megállapítható, hogy az alperesek a társaságban betöltött szerepükkel járó felelősség alól kívántak mentesülni és közömbösek voltak az iránt, hogy ki a vevő és annak milyen szándékai voltak. Az alperesek az üzletrész ellenértékének összegére sem emlékeztek, de azt adták elő, hogy az csak a névleges összeg volt, amelyből következően az üzletrész-átruházási szerződés feltehetően valótlan adatokat tartalmaz. A társaság az átruházáskor vagyontalan volt, tehát a további működés feltételei nem voltak biztosítottak.

[19] Az alperesek csak állították, hogy nem tudtak a számlák fiktív jellegéről, ezt az állításukat azonban nem tudták bizonyítani. Az alperesek kizárólag saját felróható magatartásukra hivatkoztak azzal kapcsolatban, hogy miért nem nyitották meg a cégkapura érkező valamennyi iratot az átruházás előtt, így ilyen alapon a felelősség alól nem

mentesülhetnek. Az elsőfokú bíróság tévesen fejtette ki, hogy nincs olyan jogszabályi követelmény, amely alapján az átruházást megelőzően a cég tárhelyére küldött küldeményeket ellenőrizni vagy letölteni kellett volna. Az alperesek tudtak az adóellenőrzés megindulásának tényéről. Az adóellenőrzéssel kapcsolatos joghatások az adóigazgatási eljárási szabályokra tekintettel a megbízólevél kézbesítésével állnak be. Az, hogy az adóellenőrzés nem kezdődött meg az üzletrész átruházását megelőzően, kizárólag arra vezethető vissza, hogy az alperesek a már korábban megküldött megbízólevelet a tárhelyen nem nyitották meg az átruházás napjáig. Az alperesek tehát rosszhiszeműen jártak el az üzletrészek átruházásakor. Ezzel szemben az alpereseknek kellett volna bizonyítani, de legalább valószínűsíteni, hogy nekik nem felróhatóan nem nyitották meg az adóhatóság iratokat. A felperes valóban nem hivatkozott az elsőfokú eljárás során olyan jogszabályi előírásra, amely konkrétan kötelezné az adózót, hogy a cégkapura küldött iratokat át kell vennie, ugyanakkor az adójogi szabályok alapelvei szinten megfogalmazzák a hatósággal való együttműködési kötelezettséget, ahogy a Ptk. is tartalmazza az elvárható magatartás elvét és a felróható magatartás következményeit. A 2015. évi CCXXII. törvény 6. § (1) bekezdése értelmében az elektronikus ügyintézés során a szerv és az ügyfél a jóhiszeműség, tisztesség és kölcsönös együttműködés követelményének megfelelően kötelesek eljárni. Az elsőfokú bíróság logikájából az következik, hogy bárki mentesülhetne minden felelősség alól kizárólag abból fakadóan, hogy a részére megküldött hatósági határozatot saját döntése, mulasztása vagy szándékos rosszhiszemű magatartása miatt nem veszi át. Amikor az alperesek az átruházás előtt nem nyitották meg a cégkapura küldött iratokat, akkor már tudták, hogy a hatóság adóellenőrzést rendelt el, amely az alperesek rosszhiszeműségét bizonyítja.

[20] Az elsőfokú bíróság tévesen fogadta el jóhiszeműnek azt az alperesi hivatkozást, hogy a társaság cégkapuját a könyvelő kezelte. Az, hogy a könyvelő hozzáfért a társaság cégkapujához, nem jelenti azt, hogy az alperesek nem nyithatták volna meg a küldeményeket, és ne lett volna kötelezettségük tájékoztatni a vevőt a folyamatban lévő eljárásról. A cégkapura megküldött iratok megnyitása az alperesek felelősségi körébe tartozik, az nem a könyvelő kötelezettsége volt. Amennyiben pedig valós az az alperesi előadás, hogy az átruházást megelőzően minden iratot elhoztak a könyvelőtől és a könyvelő úgy vélhette, hogy a társaság és a közte lévő megbízás megszűnt, akkor az átruházás napján kizárólag az alperesek voltak abban a helyzetben, hogy a társaság cégkapuját kezeljék.

[21] Az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg az üzletrész adásvételi szerződés 4. pontja alapján, hogy az alperesek bizonyították az iratok teljeskörű átadását. A szerződés hivatkozott mondata csupán annyit tartalmaz, hogy a vevő a társasági iratokat megismerte, arról azonban említést sem tettek a felek, hogy a gazdálkodásra vonatkozó iratanyag, így a szerződések, teljesítés igazolások, számlák, egyéb bizonylatok, nyilvántartások tételesen átadásra kerültek volna, ahogy a szerződés arra sem utal, hogy a társaság vagyonáról a felek hogyan számoltak el. Tény továbbá, hogy a vevő nem ismerhette meg a társaság valamennyi iratát, hiszen voltak olyan lényeges adóhatósági iratok a társaság cégkapuján, amelyeket meg sem nyitottak. Az eljárás során az alpereseknek kellett volna iratjegyzékkel bizonyítani az átadott iratok pontos listáját, az alperesek azonban ilyet nem csatoltak. Az elsőfokú bíróság téves álláspontja folytán mégis a felperestől várta el annak bizonyítását, hogy milyen iratokat nem adtak át az alperesek a vevőnek, holott nemleges bizonyítás nem lehetséges.

[22] Az elsőfokú bíróság iratellenesen és okszerűtlenül következtetett arra, hogy a felperes nem támasztotta alá azt az állítását, hogy az alperesek a részesedésük átruházásakor nem kellő körültekintéssel jártak el a vevő személyének kiválasztása során. Ezzel szemben a II. rendű alperes meghallgatása során elmondta, hogy a végelszámolás helyett került sor a cég értékesítésére és hogy számukra nem volt ismerős a vevő. Az alperesi nyilatkozatokból az a következtetés vonható le, hogy számukra a vevő személye érdektelen volt, a céljuk kizárólag a végelszámolással járó esetleges költségek elkerülése és a várható adójogi megállapítások miatti fizetési kötelezettség alóli mentesülés volt. Az I. rendű alperes nyilatkozata szerint a cégnek nem volt vagyona az átruházáskor, amelyből azt a következtetést kell levonni, hogy a vagyontalan társaság a továbbiakban nem volt képes működni, és erről az alperesek tudtak. Tény, hogy az átruházást követően az alpereseknek a társaság működésére ráhatása nem volt, azt azonban előre látták és láthatták, hogy a vagyontalan cég a várható adóhatósági fizetési kötelezettségeknek nem fog tudni eleget tenni. Ilyen körülmények között az üzletrész-átruházás bizonyosan nem szolgálta a hitelezők érdekeit.

[23] Tény továbbá, hogy az átruházást követően a társaság semmilyen gazdasági tevékenységet nem végzett, és a társaság adószámát az adóhatóság a vezető tisztségviselő és egyedüli tag személyében történt változás miatt az Art. 19. § (2) bekezdése alapján 2019. október 10. napján törölte, ugyanis a vevő már korábban is vezető tisztségviselő és tag volt adószám-töreléssel érintett társaságokban. Amennyiben az alperesek megteszik a tőlük elvárható intézkedéseket és ellenőrzik a vevő személyét, tudhatták volna, hogy a vevő kényszertörlési eljárással és adószám-töreléssel érintett társaságokban tag és vezető. Az alperesek azonban saját elmondásuk szerint sem végeztek semmilyen ellenőrzést, ezzel a hitelezői érdekeket teljes mértékben figyelmen kívül hagyták.

[24] Az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy az alperesek azért nem voltak kötelesek céltartalékot képezni, mert az adóellenőrzés kezdetéről, illetve annak esetleges megállapításairól tudomással nem rendelkeztek a cég átruházásának időpontjában. Ehhez képest az alperesek tudtak arról, hogy az adóellenőrzés indul egy olyan időszakra vonatkozóan, amelyben fiktív számlákkal csökkentették a fizetendő adó összegét. Az alperesek tudták, vagy tudniuk kellett volna, hogy a befogadott számlákon szereplő szolgáltatásokat nem a számlát kibocsátó társaság végezte el. A felperes a céltartalék képzésének hiányára az alperesek rosszhiszeműségével összefüggésben hivatkozott, hiszen ha az alperesek valóban jóhiszeműen kívántak volna eljárni, akkor a fiktív számlák összegének és az adóellenőrzés elrendelésének tudatában céltartalék képzéséről kellett volna határozniuk.

[25] Az alperesek emellett a felelősség alóli mentesülésüket, illetve a jóhiszeműségüket bizonyíthatták volna, ha az átruházás előtt közbenső mérleget készítenek és azt közzéteszik. A közbenső mérleg közzétételének elmaradása nem a felelősség megállapításának alapja, hanem az alperesek rosszhiszeműségét alátámasztó körülmény.

[26] A felperes az elsőfokú eljárás során azért hivatkozott a Kúria Gfv.VII.30.247/2013. számú ügyben hozott határozatára, mert az tartalmazza, hogy a fenyegető fizetéseképtelenség esetén a vezető tisztségviselőnek a hitelezői érdekeket szolgálva kell gazdálkodni. A perbeli esetben kétséget kizáróan megállapítható, hogy a társaság fizetéseképtelen volt az átruházás napján, vagyis a tagoknak úgy kellett volna megválasztaniuk a vevőt, hogy az a cég és a hitelezők érdekét szolgálja. A részesedését átruházó tag felelősségének és rosszhiszeműségének vizsgálata körében irányadó szempontokat a Fővárosi Ítéltábla Gf.40.210/2021/5. számú ítélete fejt ki, amely szerint a részesedés átruházása akkor rosszhiszemű, ha a tagnak az átruházás időpontjában tudomása volt, illetve tudomása kellett legyen arról, hogy a társaságnak rövidesen nagy összegű fizetési kötelezettsége válik esedékessé, amelyet nem fog tudni teljesíteni, és szándéka arra irányult, hogy az átruházással szabaduljon az esedékessé váló, a vagyoni fedezet hiányában kielégíthetetlen hitelezői követeléseket kapcsolatos felelősség és az esetleges társasági jog és cégjogi jogkövetkezmények alól.

[27] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása nem tért ki a bizonyítási eljárás során feltárt olyan jelentős tényekre, amelyek a tényállást alapvetően meghatározzák és az ügy érdemére is kihatással vannak. Az ítélet indokolása nem tesz említést arról, hogy a társaság az átruházáskor vagyontalan és fizetéseképtelen volt. Az elsőfokú bíróság nem mérlegelte azt a ténytet sem, hogy az alperesi nyilatkozatok szerint az üzletész ellenértéke csupán egy névleges összeg volt a szerződésben szereplő 3 millió forint helyett. Ebből megállapítható, hogy az adásvételi szerződés a 4. pontja mellett további valótlan elemet tartalmaz, amelyből szintén nem lehet az alperesek jóhiszeműségére vonatkozó következtetést levonni.

[28] Az elsőfokú bíróság annak sem tulajdonított jelentőséget, hogy a II. rendű alperes annak ellenére, hogy a cégbíróság jogerősen eltiltotta a cégvezetéstől, egy meghatalmazás segítségével mégis kvázi vezető tisztségviselőként aktívan részt vett a cég működtetésében, a társaság nevében tárgyalt és kötelezettségeket vállalt. Az elsőfokú bíróság nem tért ki arra, hogy hogyan szolgálta a hitelezők érdekét az, hogy a II. rendű alperes cégjogi eltávolítás ellenére a szabályokat kijátszó meghatalmazás útján ténylegesen a társaság képviselője volt. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta továbbá, hogy az I. rendű alperes saját állítása szerint közgazdasági szakközépiskolába járt és gazdasági ismeretekkel rendelkezett. Az elsőfokú ítélet indokolásából az sem derül ki, hogy mely bizonyítékok igazolják az alperesek mentesüléséhez szükséges tényeket. A perben rögzített tényállás tipikus példája a Ctv. 118/A. § (3) bekezdése szerinti magatartásnak, amelyhez a kommentár azt az értelmezést fűzi, hogy rosszhiszeműnek minősül az a tag, aki látja a cég helyzetének alakulását és a felelősség elkerülése céljából válik társaságból akár fiktív akár valós szerződéssel.

[29] Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben kérték az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását. Az alperesek az elsőfokú eljárásban előterjesztett ellenkérelmükben foglaltakat fenntartva előadták, hogy a fellebbezésben a felperes a per eredeti tárgyától eltért, ugyanis a kereseti kérelmet az Art. 60. §-ára hivatkozva terjesztette elő, a fellebbezésben pedig már az adóvizsgálatra tartozó megállapításokat tesz. A felperesi fellebbezés emellett az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadja a per tárgyául szolgáló tények elferdítése mellett. A felperes a gazdasági társaság felelősségét az általa fiktívnek titulált számlák áfatartalmának

levonásba helyezése kapcsán kívánja megállapítani, holott az alperes már az ellenkérelmében is utalt arra, hogy a pernek nem tárgya, hogy az üzletész értékesítését megelőzően a társaság milyen számlákat fogadott be, és hogy azokról az értékesítést követően lefolytatott adóigazgatási eljárás mit állapított meg. A felperes megalapozatlanul állítja, hogy az alperesek tudtak az adóellenőrzés megindításának tényéről, hiszen a tárhelyére érkezett megbízólevelet nem vették át. A felperesi állásponttal szemben az elsőfokú bíróság teljes körű és minden részletre kiterjedő objektív vizsgálata a tényállást feltárta és annak alapján a jogszabályoknak megfelelő megalapozott döntést hozott.

[30] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelmében bírálta felül, mert annak elsőfokon jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt.

[31] A felperes fellebbezése alapos.

[32] A felperes másodlagos fellebbezési kérelme alapján először azt kellett vizsgálni, hogy történt-e olyan lényeges, az ügy érdemi eldöntésére kiható eljárási szabálysértés az elsőfokú eljárás során, amely miatt az elsőfokú eljárás megismétlése lenne szükséges. A felperes eljárási szabálysértésként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást iratellenesen, a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelve és a bizonyítási érdeket tévesen alkalmazva állapította meg, illetve megsértette indokolási kötelezettségét. A felhozott eljárási szabálysértések azonban nem az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, hanem annak megváltoztatását megalapozó körülmények voltak. Az a körülmény, hogy a fél az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással vagy az abból levont jogi következtetéssel nem ért egyet, az ügy érdemi felülbírálatára tartozó kérdés. Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú eljárás megismétlése csak valamely elmaradt bizonyítási eljárás lefolytatása érdekében lehetett volna indokolt, ilyen nem fogatosított bizonyításra azonban a felperes sem hivatkozott. Az elsőfokú bíróság a későbbiekben kifejtettek szerint a 7. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben bizonyítási teherre vonatkozóan valóban téves tájékoztatást adott, azonban az alpereseknek nem volt olyan tényállításuk, amelyre nézve további bizonyítást kellett volna folytatni. Az indokolási kötelezettség megsértése pedig csak abban az esetben állapítható meg, ha az ítéletből egyáltalán nem derül ki, hogy az elsőfokú bíróság a döntését mire alapította. Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére ezért nem volt szükség.

[33] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azt az ítéltábla azzal egészíti ki, hogy a 2019. március 21. napján kelt, a 2018. szeptember 1. – szeptember 30., illetve a 2018. október 1. – november 30. napja közötti időszakokra vonatkozó jogkövetési vizsgálatok jegyzőkönyveit – amelyek tartalmazzák az adóellenőrzési eljárás elrendelésének tényét – az alperesek 2019. március 26. napján átvették (6/F/1.).

[34] Az így kiegészített tényállás alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és annak jogi indokaival nem értett egyet.

[35] A felperes a keresetét a Ctv. 118/A. § (3) bekezdésére alapítottnan, a kényszertörlési eljárásban törölt cég volt tagjainak a kielégítetlenül maradt hitelezői követelésekért való felelőssége megállapítása iránt terjesztette elő arra a fordulatra hivatkozással, hogy a volt tagok a társasági részesedésüket a kényszertörlési eljárás megindulását megelőző három éven belül rosszhiszeműen ruházták át. A volt tag akkor mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el.

[36] A felperes a követelését az 1/F/13. szám alatt csatolt okirat alapján a kényszertörlési eljárás során bejelentette, ezért a Ctv. 118/C. § (1) bekezdése szerint hitelezőnek minősül. A felperes a keresetlevelet a Ctv. 118/D. § (1) bekezdése által előírt határidőn belül terjesztette elő, tehát a kereset érdemi elbírálásának nem volt akadálya.

[37] A Ctv. idézett rendelkezése alapján a perben azt kellett vizsgálni, hogy az alperesek az üzletrészüket átruházása során jóhiszeműen vagy rosszhiszeműen jártak-e el. Rosszhiszeműnek minősül az a tag, aki a cég pénzügyi helyzetének alakulását előre látja, és a felelősség elkerülése céljából válik ki a társaságból. A perben a jóhiszeműség bizonyítása a volt tagot terheli.

[38] Az elsőfokú bíróság ehhez képest tévesen vizsgálta a Ctv. 118/A. § (1) bekezdése szerinti tényállás törvényi feltételeinek fennállását, mert az (1) bekezdés a cég törlésének időpontjában bejegyzett tag felelősségének megállapítására vonatkozik. A Ctv. 118/A. § (3) bekezdésének alkalmazása során pedig tévesen foglalt állást a bizonyítási teher tárgyában. A perben felperesnek csak azt kellett bizonyítania, hogy az alperesek az üzletrészüket a kényszertörlés megindulását megelőzően három éven belül értékesítették, illetve hogy milyen összegű meg nem térült követelése maradt fenn a céggel szemben, amelyeket az alperesek sem vitatták. Ezzel szemben az alpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy az üzletrész átruházás során jóhiszeműen és a hitelezői érdekek figyelembevételével jártak el.

[39] Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a polgári perben a közigazgatási eljárás során hozott adóhatósági határozatok megállapításai nem vitathatók, így jelen perben tényként kellett kezelni, hogy a cég¹. 2018-ban fiktív számlákat fogadott be, és ennek következtében adóhiány, adóbírság és késedelmi pótlék fizetésére köteles. Az adóhatóság az 5312563502 számú határozatban (8/F/1.) 4.290.000 forint, az 5148594582 számú határozatban (8/F/2.) 10.857.000 forint, míg az 5434019177 számú határozatban (8/F/3.) 16.051.000 forint, összesen 31.198.000 forint adóhiányt állapított meg a cég¹ terhére jogosulatlan adólevonás miatt. A lefolytatott adóhatósági vizsgálatok alapján tény, hogy a cég¹. által befogadott számlákat kiállító társaságok, így a cég³ és a cég⁴ főtevékenysége zöldség-, gyümölcs nagykereskedelem volt, a társaságok az online számla adatszolgáltatási, adóbevallási és adófizetési kötelezettségüknek nem tettek eleget, a cég¹ által átutalt összegeket készpénzben vették fel és azokkal elszámolni nem tudtak. Az adóhatósági

eljárásban megállapított tény továbbá, hogy az üzletrészek adásvételével a cég1.-t fantomizálták, az új tulajdonos-ügyvezető elérhetetlen maradt.

[40] Mindezek alapján az adóhatósági vizsgálat megállapította, hogy a cég3 és a cég4 ténylegesen semmilyen szolgáltatást nem nyújtott a cég1. számára, vagyis az állított gazdasági esemény nem az érintett felek között valósult meg. A felperes alappal hivatkozott a fellebbezésében a 5/2016. (IX. 26.) KMK véleményre, amely szerint ha a gazdasági esemény nem a számlában szereplő felek között valósult meg, akkor vizsgálni kell az adóalany tudatállapotát, mert ha az adóalany tudta, vagy tudnia kellett, hogy áfa kijátszását megvalósító ügyletben vesz részt, akkor az adókijátszás résztvevőjének kell tekinteni és adólevonási jogot sem gyakorolhat.

[41] A perben az alpereseket terhelte azon tények és körülmények előadása és szükség esetén bizonyítása, amelyek az adóhatósági eljárásban megállapított tényálláshoz képest az alperesek eljárásának jóhiszeműségét támasztják alá.

[42] Az I. rendű alperes mind az adóhatósági eljárásban, mind a jelen perbeli személyes meghallgatásán azt adta elő, hogy a társaság ügyvezetését meghatalmazás alapján a II. rendű alperes és cég1 képviselője végezték. A cég3-vel és cég4-vel kapcsolatban semmilyen információval nem rendelkezett, sem a szerződéskötésben, sem teljesítés ellenőrzésében nem vett részt, a nyújtott szolgáltatás tartalmát nem ismerte. A II. rendű alperes a két partnercég nevét ismerte, azonban azok képviselőire és az üzleti kapcsolat tartalmára egyáltalán nem emlékezett.

[43] Az alperesi előadásokból következik, hogy a cég1. ügyvezetési feladatait elsősorban nem az ügyvezetőként bejegyzett I. rendű alperes, hanem a meghatalmazással eljáró II. rendű alperes és cég1 képviselője látták el. A 2018 augusztusában bejegyzett rendezvényszervező cég egyetlen rendezvény, a FitBalance rendezvény szervezésében vett részt, amely során az alvállalkozóként megjelölt két társasággal cég1 képviselője tartotta a kapcsolatot. Figyelemmel az alperesek és cég1 képviselője közötti családi kapcsolatra, az adott körülmények között az alperesek tudták vagy az elvárható gondosság mellett tudniuk kellett volna, hogy az általuk családi vállalkozásként vezetett cég1. olyan üzleti partnerekkel szerződött, amely a rendezvényszervezéshez kapcsolódó szolgáltatásokhoz semmilyen személyi és tárgyi feltételekkel nem rendelkezik. Életszerűtlen, hogy az alperesek által alapított rendezvényszervező cég úgy köt nagy értékű alvállalkozói szerződéseket, hogy egyáltalán nem ellenőrzik az alvállalkozókat, miközben azok tevékenységi köre és személyi állománya nem köthető a rendezvényszervezéshez, illetve a cég nevében eljáró cég1 képviselője arra sem tud választ adni, hogy a két alvállalkozó saját alkalmazottak vagy további alvállalkozók útján végezte a tevékenységét. Az adóhatósági vizsgálat eredményként született határozatok ugyanakkor tartalmazzák, hogy a számlakivonatok vizsgálata alapján sem a cég3, sem a cég4 nem vett igénybe további alvállalkozót. Az alperesek, illetve cég1 képviselője nyilvánvalóan tudták vagy tudniuk kellett, hogy az állított rendezvényszervezési tevékenységet nem a cég3, illetve a cég4 végezte el, amelyből következően a számlák befogadása és teljesítése során is tudták vagy tudniuk kellett, hogy fiktív ügyletben vesznek

részt. Az alperesek magatartása ilyen körülmények között legalábbis az 5/2016. (IX. 26.) KMK vélemény szerinti passzív adókijátszást valósított meg, amely során a társaság a fiktív számlák befogadásával jogellenesen gyakorolta az adólevonási jogot. Mindennek azért van jelentősége, mert az alperesek a társaság üzletrészeinek eladásakor tudták, illetve tudniuk kellett, hogy a cég az adókijátszás részeseként adólevonási jogot nem gyakorolhatott volna, és hogy emiatt adófizetési kötelezettsége áll fenn.

[44] Az üzletrészek eladásával kapcsolatban az alperesek egyezően adták elő, hogy a cég megszűntetése volt a céljuk, de végelszámolás helyett ügyvédi tanácsra döntöttek az eladás mellett, a vevővel cégl képviselőjén keresztül kerültek kapcsolatba, korábban nem ismerték, vételárként névleges összeget kaptak. Az alpereseknek tehát saját nyilatkozatuk szerint sem volt céljuk a cég további működtetése, a vevő kiválasztásában sem vettek részt, a vevő személyét pedig annyiban sem ellenőrizték, hogy nem áll-e eltiltás hatálya alatt.

[45] Tény továbbá, hogy az alperesi hivatkozással szemben az üzletrész adásvételi szerződés megkötésének időpontjában az alperesek már tudomással bírtak arról, hogy a céggel szemben adóellenőrzési eljárás indul, mivel az adókövetési vizsgálatok jegyzőkönyveinek második oldalának negyedik bekezdése ezt egyértelműen tartalmazza. A jegyzőkönyvek 2019. március 26. napján történt átvételét a perben az alperesek sem vitatták. Mivel a jegyzőkönyvekből az alperesek már értesültek az adóellenőrzési eljárásról, ezért a jóhiszeműség értékelése körében nincs perdöntő jelentősége annak, hogy a későbbi küldeményeket ténylegesen átvették-e. Az, hogy az alperesek a tudomásszerzést követően az adóellenőrzési eljárás megindításáról szóló megbízólevelek átvétele helyett 10 napon belül az üzletrészek eladásáról döntöttek, semmiképpen nem tekinthető az alperesek jóhiszeműségét alátámasztó körülménynek, hiszen annak tudatában, hogy a társaság terhére jelentős adótartozást fognak megállapítani, nem a hitelezői érdekek figyelembevételével jártak el.

[46] Az üzletrészek eladásának előzményei és körülményei alapján tehát az állapítható meg, hogy az alperesek tudomást szereztek arról, hogy a korábbi fiktív számlázással érintett időszakra vonatkozóan az adóhatóság adóellenőrzés elrendeléséről döntött, amely előrevetítette annak eredményét, azaz a jogosulatlan adólevonás tényének megállapítását, illetve ezek cégjogi és egyéb felelősségi következményeit is. Az alperesek ennek tudatában a cég üzletrészeit egy általuk ismeretlen és egyébként eltiltás hatálya alatt álló, azóta is ismeretlen helyen tartózkodó személy részére értékesítették, és ezzel a céget fantomizálták. Az alperesek célja az üzletrészek eladásával nem lehetett más, minthogy a cég adózási helyzetének ismeretében a felelősség elkerülése érdekében a tagsági jogviszonyuktól, illetve az ügyvezetői tisztségtől szabaduljanak.

[47] Az alperesek valótlannul állították, hogy a vevő a céget továbbra is működtetni akarta, hiszen ez az alpereseknek sem volt célja, és nem is ilyen szempontok alapján választották a vevőt. Ha tájékozódtak volna a vevő személyéről, akkor tudhatták volna, hogy eltiltás hatálya alatt áll és nem lehet a társaság egyedüli tagja, egyben ügyvezetője. Az üzletrészek megvásárlásának a vevő részéről sem volt életszerű magyarázata, mivel a cégl. sem vagyonnal, sem eszközökkel, sem személyi állománnyal nem rendelkezett, ismertsége és

referenciákon alapuló piaci értéke nem volt, így amennyiben a vevő valóban tényleges gazdasági tevékenységet kívánt volna folytatni, új céget alapított volna vagy megfelelő piaci értékkel rendelkező céget vásárolt volna. Az üzletrész adásvétel célja tehát egyik fél részéről sem arra irányult, hogy a cég működését fenntartsák. Ebből következően annak sincs jelentősége, hogy az alperesek az adásvétel során az iratátadási kötelezettségüknek mennyiben tettek eleget.

[48] A felperes az alperesek rosszhiszemősége körében alappal hivatkozott arra is, hogy nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény sem, hogy a cég1. a 2018 augusztusi bejegyzését követően rövid működése alatt végig fiktív számlák befogadásával csökkentette adófizetési kötelezettségét, illetve hogy a cég megalakulásától kezdve a jogszabályok kijátszásával működött azáltal, hogy az ügyvezetői tisztséget az I. rendű alperes csak formálisan töltötte be, miközben az ügyvezetői feladatokat meghatalmazás alapján ténylegesen az eltiltás hatálya alatt álló II. rendű alperes és cég1 képviselője látták el.

[49] A kifejtett indokok mellett az ítéltábla csak annyiban nem osztotta a felperes fellebbezési érvelését, hogy az alperesek rosszhiszemősége körében a céltartalék képzésének vagy a közbenső mérleg készítésének elmaradása is az alperesek terhére róható, mert ilyen irányú jogszabályi kötelezettségük nem volt.

[50] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, és a Ctv. 118/A. § (3) bekezdése alapján az alperesek felelősségét a cég fennmaradt tartozásaiért megállapította és kötelezte az alpereseket a felperes felé fennálló tartozás egyetemleges megfizetésére.

[51] A felperes fellebbezése eredményre vezetett, amely folytán az ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az alpereseket kötelezte az első- és másodfokú perköltség viselésére. A felperes jogi képviseletével felmerült munkadíj összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és az (5) bekezdése alapján az elsőfokú eljárásban 1.138.910 forintban, míg a másodfokú eljárásban 569.455 forintban állapította meg. Az alperesek kötelesek továbbá a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján a felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt kereseti és fellebbezési illetéket is megfizetni.

[52] Az illeték megfizetésére való felhívás a 2023. január 1-től hatályos Itv. 78. § (4) bekezdésén és a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésén alapul. Tájékoztatja az ítéltábla az alpereseket, hogy az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben az illeték megfizetésére történő felhívásnak önként nem tesznek eleget a megjelölt határidőben, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

Budapest, 2023. május 31.

Dr. Rutkai Éva s.k.
a tanács elnöke

Dr. Benedek Szabolcs s.k.
előadó bíró

Dr. Kolozs Balázs s.k.
bíró